

...Să ne-aruncăm în mare!

VIRGIL MUNTEANU

Am plecat de la mare cînd vara aponiza, am plecat fără regrete, fiindcă îmi era dor de acasă, de colegi și de toamnă. Am plecat sătul de apă și de soare, fără să fi izbutit măcar o zi, măcar un ceas, să scap de jungghiurile bolii profesionale care e teatrul, spectacolul.

Litoralul, știți bine, oferă zeci de atracții. Printre ele, la locul de cîntse care i se cuvine, se află spectacolul de teatru. Vreme de trei luni, seară de seară, se joacă teatru. Pe toată fișia de țarm, în toate stațiunile, de la Năvodari la Mangalia, se joacă teatru. Alături de alte formații artistice, în fiecare seară, trei-patru trupe de teatru prezintă spectacole. Ce fel de spectacole?

Aici poate începe o altă poveste. Trebuie neapărat să domine spectacolul de divertisment? Trebuie neapărat să lipsească spectacolele grave? Dar, unde începe divertismentul și unde se sfîrșește seriozitatea, gravitatea unui spectacol? Și așa mai departe, și așa mereu, în vreme ce pe litoral, seară de seară, se joacă teatru. Se joacă Peșitoarea, Gaițele, Logodnicul american, Joc dublu, Cavoul de familie, Mielul turbat, cu săli pline, cu rețete maxime: Bătrînul, da, bătrînul spectacol al Teatrului „Ion Vasilescu”, Siciliana, a pulverizat toate recordurile de spectatori.

Printre toate acestea, pe litoral s-a petrecut, în ceaștă vară, un fenomen unic în felul lui, fenomenu-

nul, cum să-l numim? cenaclul „Flacăra”? fenomenul „Păunescu”?

Cenaclul „Flacăra” a dat spectacole pe litoral, și iată că noi, cei ce ne ocupăm de arta spectacolului, am ignorat un fenomen care aparține în cel mai înalt grad și la cea mai fierbinte temperatură artei spectacolului.

Să recunoaștem, cit nu e prea rușinos de tîrziu, că ne facem vinovați de ignoranță. Nu de nedreaptă trufie, nu de jucată indiferență, ci de ignoranță.

Am înțeles acest lucru abia cînd, renunșînd la o seară cu crap la proșap pe malul Siutghiolului, m-am strecurat, oarecum jenat, avînd în vedere și punînd la vedere părul meu aproape alb, printre mîile de tineri care umpleau o grădină de vară.

Intrîgat de atîtea comentarii contradictorii, mi-nat de curiozitate, am vrut să văd cu ochii mei ce știam doar din pătimașe relatări. Un agronom sclîpitor de deștept mi-a bătut capul o noapte întreagă, încercînd să-mi demonstreze cit de dăunător e fenomenul. Fiul lui de șaptesprezece ani mi-a spus în zori, într-o singură frază, că a găsit puterea să învețe pentru facultate, unde a intrat primul, după ce a petrecut o seară împreună cu alți tineri ca el, la cenaclu. Ce să mai crezi?

M-am dus și eu la cenaclu, împovărat de toate prejudecățile. Iubesc poezia și printre poeții contemporani de primă mări-

me îl număr și pe Adrian Păunescu. Dar, nu-mi place muzica tînră. N-o înțeleg. N-o condamn, n-o resping, pur și simplu, n-o înțeleg. De asemenea, nu-mi place exhibiționismul și nici entuziasmul împins pînă la delir.

Dar, spectacolul cenaclului nu are nimic din toate acestea. Spectacolul are poezie, e doldora de poezie, game de poezie, de poezie bună, și toți tinerii aștețir în blugi și adidași iubesc poezia, cunosc poezia, cîntă poezia, cu o tinerească, fierbinte, frenetică patimă, care e a vîrstei lor.

Iar Păunescu e un vrăjitor. Tandru sau impulsiv, pierdut în visare sau tumultuos, domină cu personalitatea lui clocotitoare și scena și sala, stăpînește, stăvilește sau, dimpotrivă, deschide zăgăzurile entuziasmului, cu o energie diavolească. El îi face pe mîile de tineri să amușească sau să cînte, după cum vrea el, după cum se cere. E un vrăjitor.

Am plecat de la spectacol încărcat de tensiune, cîntînd muzica tînră pe care n-o pricepusem prea bine, dar nici nu-mi dispăcuse, ba, parcă, dacă e să fiu cinstit, dimpotrivă.

Am plecat de la mare cînd vara agoniza, șerpunînd cu mașina printre lanurile bogate de porumb și floarea-soarelui, mormăind, cum mă pricepeam și eu, „Iubita mea, să ne-aruncăm în valuri...”, și-mi ziceam că nu se poate, nu avem voie să ignorăm acest fenomen, care aparține artei spectacolului.